

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Karla Kosteckého a soudců JUDr. Pavla Vacka a Mgr. Lucie Trejbalové v právní věci žalobce **AGB a.s.**, se sídlem K. xx, R., proti žalovanému **Magistrátu města Liberce**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 1, 460 59 Liberec, o žalobě ze dne 13. 4. 2011 a jejím doplnění ze dne 9. 5. 2011,

t a k t o :

I. Žaloba ze dne 13. 4. 2011 a doplněná 9. 5. 2011 s e o d m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 13. 4. 2011 žalobu u správního soudu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), kterou se dle svých úvodních vět a závěrečného návrhu domáhal zrušení povinnosti platit místní poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení dle obecně závazné vyhlášky č. 5/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Přípustnost podání žaloby žalobce dovozoval z § 144 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „d.ř.“), neboť při nevystavení platebního výměru na povinnost platit místní poplatek není možné podat odvolání. Žalobce popsal, že správci poplatku podal hlášení podle vyhlášky, ve kterém popsal povolená hrací zařízení a uvedl, že nepodléhají místnímu poplatku. V rozporu s předchozími tvrzeními žalobce bylo následné vyličení rozhodných skutečností, z nichž žalobce dovozoval, že žalovaný správní orgán ve věci vyměření místního poplatku vůbec nezahájil vyměřovací řízení a rozhodnutí (platební výměr) nevydal, ač se toho žalobce domáhal. V další části žaloby pak žalobce vznesl námitky týkající se protiústavního přijetí novely zákona o místních poplatcích, nesprávného posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky, namítal přijetí vyhlášky v rozporu s judikaturou a zatížení poplatníka místními poplatky neústavně konformním způsobem.

Z obsahu podané žaloby soudu nebylo zřejmé, jaká veřejná subjektivní práva žalobce měla být činností správního orgánu dotčena a jaké poskytnutí ochrany žalobce po soudu vlastně žádá, zda se domáhá zrušení konkrétního individuálního správního aktu či žádá ochranu před nečinností označeného správního orgánu. Proto soud žalobce v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. usnesením ze dne 28. 4. 2011, č.j. 59 A 21/2011-21, vyzval, aby svá žalobní tvrzení doplnil předně tak, aby bylo zřejmé, zda se domáhá přezkoumání a zrušení správního rozhodnutí (v tom případě, aby doplnil náležitosti žaloby dle § 71 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., tj. aby zejména jednoznačně označil napadené rozhodnutí a také soudu předložil jeho opis), či zda se domáhá poskytnutí ochrany před nečinností správního orgánu (pak aby tuto nečinnost rovněž popsal a doplnil skutečnosti a důkazy ve smyslu § 80 odst. 3 s. ř. s.).

Žalobce dne 9. 5. 2011 upřesnil, že obsahem podané žaloby je nesouhlas s placením místního poplatku podle shora cit. vyhlášky č. 5/2010, protože provozovaná zařízení podle

žalobce místnímu poplatku nepodléhají, a že soud má vyslovit názor, zda žalobce má či nemá sporný místní poplatek platit. Žalobce dále uvedl, že tento problém s. ř. s. neřeší a že nejbližším prostředkem je žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím je podle žalobce fiktivní rozhodnutí žalovaného dle § 140 odst. 1 d. ř., podle kterého *neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybnost. Platební výměr správce daně založí do spisu*. Podle žalobce nevadí, že se jedná o fiktivní rozhodnutí, jako den jeho doručení tohoto rozhodnutí žalobce označil 31. 3. 2011 – poslední den lhůty stanovení místního poplatku za období od 1. 1. do 31. 3. 2011.

Podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob, a to způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem, a také rozhodují v dalších věcech, ve kterých s. ř. s. stanoví. Ustanovení § 4 s. ř. s. pak vymezuje pravomoc správních soudů, tedy závazně určuje okruh věcí, ve kterých jsou soudy ve správním soudnictví povolány rozhodovat. Dle § 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 65 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným správním orgánem v oblasti veřejné správy, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti fyzické či právnické osoby.

Žalobce upřesnil, že svou žalobou se podle § 65 a násl. s. ř. s. domáhá ochrany před rozhodnutím žalovaného správního orgánu, které se pokusil označit v doplnění své žaloby. Z celého obsahu žaloby a jejího doplnění a především z konkrétních skutečností uvedených žalobcem o zatímním postupu žalovaného správního orgánu však vyplývá, že žalobce se v podstatě navrhuje, aby správní soud posoudil, zda má či nemá platit místní poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení dle obecně závazné vyhlášky č. 5/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, a zabýval se tím, zda novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb. byla provedena v souladu s ústavním pořádkem, posoudil výklad termínu technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a případ provozování centrálních loterních systémů a také posoudil zákonnost zmíněné obecně závazné vyhlášky; to vše ale za situace, kdy nebylo ve věci místního poplatku žalovaným správním orgánem vydáno správní rozhodnutí – platební výměr, kterým by byl žalobci závazně místní poplatek za jím uvedené výherní přístroje závazně vyměřen.

K takovému posouzení však soud ve správním soudnictví dle § 4 s. ř. s. není povolán, neboť ve své podstatě se žalobce domáhá nikoli zrušení správního rozhodnutí, ale soudní kontroly ústavnosti novelizace zákona o místních poplatcích a posouzení zákonnosti obecně závazné vyhlášky. Sám žalobce v doplnění žaloby uvádí, že jeho případ přímo s. ř. s. neřeší a že žaloba dle § 65 a násl. s. ř. s. se mu jeví jako nejbližší prostředek ochrany. Soud ve správním soudnictví samozřejmě posuzuje, zda je podzákonný právní předpis v souladu se zákonem (č. 95 odst. 1 Ústavy) a může také dospět k závěru, že aplikovaný zákon je v rozporu s ústavním pořádkem a pak věc předložit Ústavnímu soudu stanoveným procesním postupem (čl. 95 odst. 2 ústavy), vždy tak ale činí v soudním řízení, které je v jeho pravomoci stanovené v § 4 s. ř. s. Soud ve správním soudnictví není povolán k obecné kontrole jiných právních předpisů či ústavnosti zákonů, není oprávněn podávat toliko výklad zákonů a jiných právních předpisů, jak to v daném případě žalobce požaduje.

Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že není dána jeho pravomoc žalobu projednat a pro nedostatek této základní podmínky řízení žalobu usnesením odmítnul postupem dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Pro úplnost soud uvádí, že nemohl žalobu posoudit jako žalobu proti fiktivnímu rozhodnutí správce poplatku ve smyslu § 140 odst. 1 d.ř. Žalobce nesprávně dovozuje, že v jeho případě existuje fiktivní rozhodnutí dle cit. ustanovení. Podle cit. ustanovení správce daně či poplatku vždy vydává platební výměr, ale v případě, kdy má za to, že se platebním výměrem vyměřovaná daň neodchyluje od daně tvrzené daňovým subjektem, platební výměr daňovému subjektu neoznamuje a jen ho založí do spisu, daňový subjekt má dle § 140 odst. 3 d.ř. možnost si stejnopis platebního výměru vyžádat. Je tedy zřejmé, že v cit. ustanovení se nejedná o případ fiktivního rozhodnutí – fiktivního platebního výměru na místní poplatek, jak žalobce uvedl. Navíc soudu není zřejmé, jak by takovým tvrzeným fiktivním rozhodnutím mohl být žalobce dotčen na svých subjektivních veřejných právech. V hlášení dle obecně závazné vyhlášky totiž žalobce uvedl, že není povinen místní poplatek platit, a pokud by správce poplatku měl za to, že stanovený místní poplatek se od žalobcem uvedeného neodchyluje (§ 140 odst. 1 d.ř.), pak by mohl být žalobce takovým rozhodnutím (platebním výměrem poznamenaným, založeným do spisu) ztěžší zkrácen.

Protože byla žaloba odmítnuta, vyslovil soud současně, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto usnesení, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel podle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 1. června 2011.

Mgr. Karel Kostelecký, v.r.
předseda senátu